

но се въспрѣ. Спотаенни лѣжешката, разговаряха се: „той трѣба да е Арнаутинътъ, дѣто бѣше запрѣнъ и е излѣзалъ да ни търси.“ На всичкитѣ очитѣ бѣха опу-
лени къмъ този непознатъ. Подиръ него идеше още единъ и той непознатъ, съ фесъ на главата привързанъ съ кърпа и се глѣдаше, че има сюртюкъ. Кондю искаше да замѣри. Михалъ и Маринъ го въспрѣха, като му казаха: „недѣй, че мязатъ на Българи; насъ трѣба да търсѣтъ; да имъ се явимъ.“ Михалъ и Маринъ отидоха на по-углѣдно мѣсто и имъ извикаха: „кждѣ отивате баино, елате при насъ ний сме Българи.“ Но непознатитѣ ги невѣрваха, като ги глѣдаха съ шалове. Тѣ за увѣрение, расукаха ги и начнаха да се кръстятъ. Тогава единъ отъ непознатитѣ се отправи къмъ тѣхъ; като наближи казаха му: „спри се тамъ и ни кажи кой си и отъ дѣ.“ Той имъ каза че е Стефанъ Сергѣ-Костовъ отъ Сливенъ; но като не имъ бѣше познатъ, тѣ пакъ го попитаха: „колко братия иматъ и кои сж? Стефанъ по име изрѣди всичкитѣ си братия и тогазъ го повѣрваха. „Какво търсишъ тука? попитахаго. Той имъ каза: „доведахъ седемъ осемъ хора отъ Ямболъ,“ като посочваше на Г. Дражовъ, а другитѣ оставихъ тамъ-хе въ дерето. Стана два-три деня отъ. какъ сме излѣзли. Стоимъ гладни и неможемъ да случимъ четата.“ Като изслушаха това, приеха Г. Дражовъ, а Стефанъ се върна да доведе другитѣ момчета, които чакаха въ гжсталакътъ прѣмалали отъ гладъ. П. Мянковъ, прѣгладнѣлъ, искаше да се убие. Той посочи револвертъ си, но Ставри го отвърна отъ намѣрението му. Ето и Стефанъ пристигна при тѣхъ и имъ каза да върватъ подиръ него. Всички настанаха и го послѣдваха. Като наближиха